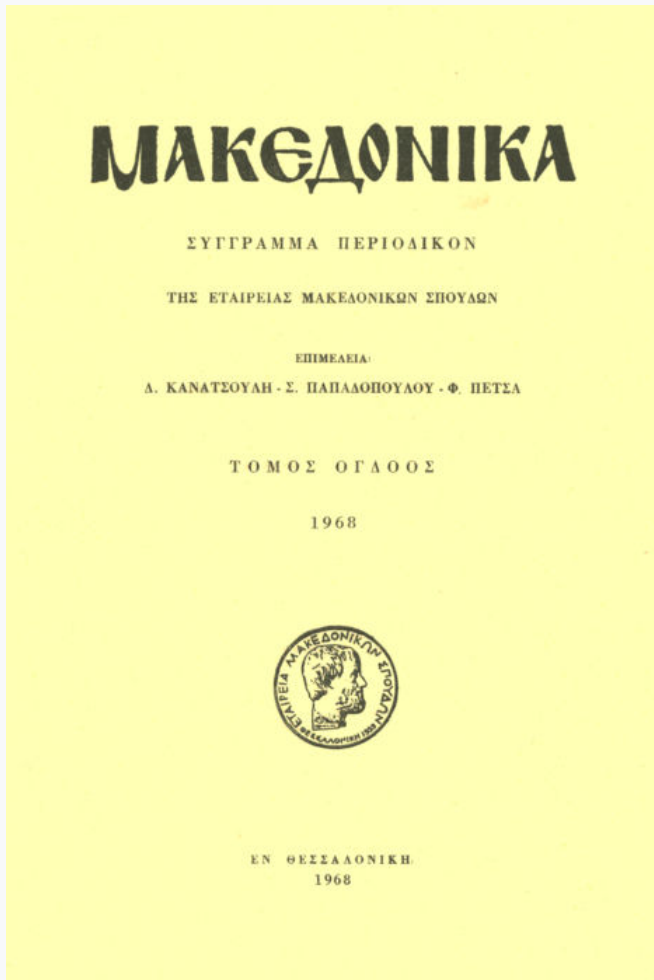

Μακεδονικά

Τόμ. 8, Αρ. 1 (1968)

Οι "χαλασμοί" της Σελίτσης (Ερατύρας)

Αθανάσιος Γιομπλάκης

doi: [10.12681/makedonika.301](https://doi.org/10.12681/makedonika.301)

Copyright © 2014, Αθανάσιος Γιομπλάκης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Γιομπλάκης Α. (1968). Οι "χαλασμοί" της Σελίτσης (Ερατύρας). *Μακεδονικά*, 8(1), 75–92.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.301>

ΟΙ «ΧΑΛΑΣΜΟΙ» ΤΗΣ ΣΕΛΙΤΣΗΣ (ΕΡΑΤΥΡΑΣ)

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων παραδόσεων τῶν κατοίκων τῆς ιδιαιτέρας μου πατρίδος Ἐρατύρας (Σελίτσης)¹ ἐπιζῆ καὶ μία, ἥτις ὀμιλεῖ περὶ ἑνὸς «χαλασμοῦ» τῆς κωμοπόλεως. Ὁ χρόνος ὁμοῦ καθ' ὃν ἔλαβε χώραν οὗτος εἶναι συγκεκριμένος. Οἱ μὲν λέγουσι, ὅτι ἐγινε κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, οἱ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἁλῆ πασᾶ καὶ ἕτεροι τοποθετοῦν τὸν «χαλασμόν» κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Τοῦτον συνδέουν μάλιστα καὶ μετὰ γεγονότα ἄλλα κοινωνικῆς σημασίας, ὡς τὴν μετανάστευσιν ἑκατὸν οἰκογενειῶν εἰς τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην, καὶ μάλιστα εἰς Βιέννην, καὶ ἐτέρων ἑκατὸν πενήκοντα εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Ἐκ τῆς ἐρεύνης διαφόρων ἀρχείων, ἐκ τῆς μελέτης διαφόρων ἐνθυμήσεων καὶ ἄλλων κατεσπαρμένων πληροφοριῶν καὶ ἐκ τῆς συγκρίσεως τούτων μετ' ἐτέρων ἱστορικῶν γεγονότων διεπιστώσαμεν τὰ ἑξῆς: Ἡ κωμόπολις αὕτη πολλάκις μὲν ἐλεηλατήθη καὶ ἐδοκιμάσθη δεινῶς ὑπὸ ἐπιδραμόντων Τουρκαλβανῶν Γκέκηδων κατὰ τὸν 18ον καὶ 19ον αἰῶνα, δύο ὁμοῦ φορές ἐδηώθη καὶ κατεστράφη ὀλοσχερῶς διασκορπισθέντων τῶν τέκνων τῆς πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

Ὁ πρῶτος «χαλασμός» ἔλαβε χώραν τὸ 1774, ὡς τοῦτο διέσωσε μέχρις ἡμῶν γραπτὴ μαρτυρία, ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ ἐπιβεβαίωσεν ἡ προφορικὴ παράδοσις. Τὸ ἔγγραφον τεκμήριον εἶναι μία ἐνθύμησις ἐπὶ φύλλων βιβλίου λόγων τοῦ ἱεροῦ Δαμασκηνοῦ. Ταύτην εὑρομεν εἰς τὰ κατάλοιπα τοῦ ἐκ πάπου θείου μας Γαβριὴλ Γκαντῶνα, τοῦ χρηματίσαντος ἐπὶ τεσσαράκοντα περίπου ἔτη ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Ἐρατύρας. Ἡ σπουδαιότητι αὕτη διὰ τὴν τοπικὴν ἱστορίαν ἐνθύμησις, τὴν ὁποίαν φυλάσσω εἰς τὸ ἀρχεῖόν μου, καταλαμβάνει τὰ περιθώρια δύο σελίδων, τῶν ρπ' καὶ ρπα'. Ἡ γνησιότητις τῆς πολυτίμου ταύτης μαρτυρίας ἐπαληθεύεται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ ὑπογράφων ταύτην Καλλίνικος εἶναι πρόσωπον ὑπαρκτόν, μοναχὸς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ μάλιστα ἀδελφὸς τοῦ τότε ἡγουμένου Νεοφύτου. Πληροφορεῖ λοιπὸν ἡμᾶς ὁ Καλλίνικος, ὅτι τὴν 1ην Ἀπριλίου τοῦ 1774, ἡμέραν Δευτέραν, εἰσήλθον εἰς τὴν Σελίτσαν πέντε μπουλοῦκ μπασιάδες μετὰ τῶν ζορμπάδων των. Δὲν ἀναφέρει, ἐὰν οἱ κάτοικοι προέβαλον ἔνοπλον ἀντίστασιν, ἀλλὰ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι οἱ ἐπιδρομεῖς

1. Εἰς ὅλα τὰ ἔγγραφα ἀναγράφεται Σέλιτζα· τὴν κατάληξιν τσα (Σέλιτσα) τὴν συναντῶμεν μετὰ τὸ 1850.

ἐπυρπόλησαν ἑκατὸν τέσσαρα καταστήματα καὶ οἰκίας, ἐφόνευσαν ἀνθρώπους καὶ προέβησαν εἰς βιαιότητος καὶ πρωτοφανεῖς ἀγριότητος, ὑποθέτομεν, ὅτι οἱ κάτοικοι ἐπολέμησαν ἐναντίον τῶν εἰσβολέων. Ὁ ἐνθυμησιογράφος ἀναβιβάζει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιδρομέων εἰς δύο καὶ ἡμισυ χιλιάδας. Ὁ ἀριθμὸς φαίνεται ὑπερβολικός, ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν καὶ τοὺς ὑπερασπιστάς τοῦ τότε κεφαλοχωρίου. Ὁ ἀπολογισμὸς ἐκ τῆς καταστροφῆς ὑπῆρξεν ἢ πυρπόλησις ἑκατὸν τεσσάρων οἰκημάτων, ἐν οἷς καὶ διάφορα ἐμπορικὰ καταστήματα, ἢ καταλήστευσις ὀλοκλήρου τῆς κωμοπόλεως: «ἐπίραν βιὸς πολλὴν φορτία ἀμέτρητα», ἐφόνευσαν ἀνθρώπους καὶ ἔλαβον ὡς «σκλάβους» ἕνδεκα ἄνδρας. Οἱ ἄτακτοι ζορμπάδες ἐκδικούμενοι τοὺς Σελίτσιεις ἐπυρπόλησαν καὶ δύο ναοὺς, τὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς καὶ τὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων¹. Ὁ δεῦτερος ναὸς ἐπανεκτίσθη βραδύτερον καὶ σώζεται μέχρι σήμερον, ὁ πρῶτος δὲν ἐκτίσθη ἐντὸς τῆς κωμοπόλεως.

Κατὰ τὴν προφορικὴν παράδοσιν ὁ «χαλασμὸς» ἔγινεν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ. Διατηρεῖ δὲ ἡ εὐλάβεια τῶν κατοίκων μέχρι σήμερον τὰ κατωτέρω περίπου λόγια τοῦ ἄνευ παραλλαγῆς τοῦ νοήματος: «Νὰ μὴ φοβᾶσθε, τὸ χωριὸ σας τὸ ἔχει ἡ Παναγιά στὸν κόρφο της. Θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποῦ θὰ μαζευθοῦν ἐννιά χωριά καὶ θὰ σωθοῦν εἰς τὰ βουνά σας». Ὁ φλογερὸς ἱεραπόστολος, ὁ ἀναζωπυρώσας τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν καὶ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τῶν ραγιάδων Ἑλλήνων κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, διήλθεν ἐκ Σελίτσης κατὰ τὴν τρίτην ἱεραποστολικὴν περιοδεῖαν, ἦτοι περὶ τῆ 1776. Δύο ἔτη δηλαδὴ μετὰ τὸν «χαλασμόν».

Τὰ συνταρακτικὰ γεγονότα ἦσαν ἀκόμη πρόσφατα, τὰ δὲ ἐρείπια καὶ αἱ πάσης φύσεως ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς καταστροφαὶ δὲν εἶχον ἀποκατασταθῆ. Οἱ αἰχμαλωτισθέντες, οἱ φυγάδες, ἢ ἐρήμωσις καὶ ὄλα τὰ ἐκ τῆς εἰσβολῆς ἐναπομείναντα δεινὰ, ἀνανέωνον εἰς τὴν μνήμην τὰς ἀπαισίας ἐκεῖνα σκηνάς, ὁ δὲ φόβος καὶ ἡ ἀγωνία ἦσαν διάχυτα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς Σελίτσης. Ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἀνωτέρω, νομίζομεν, ὅτι δίδεται ἐξήγησις εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Κοσμά: «Νὰ μὴν φοβᾶσθε, τὸ χωριὸ σας τὸ ἔχει ἡ Παναγία στὸν κόρφο της». Εἶναι λόγοι παρηγορίας, λόγοι ἐνθαρρυντικοὶ καὶ ἀπεσκόπου εἰς τὴν ἀνάκτησιν τοῦ ἠθικοῦ τῶν κατοίκων.

Ἡ αἵματηρὰ αὕτη καταστροφή εἶχεν ἐπιπτώσεις σημαντικὰς ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τῆς κωμοπόλεως. Πρὸ τῆς καταστροφῆς δὲν εἶχεν αὕτη χαρακτηρὰ ἀπλῶς γεωργοκτηνοτροφικόν, ἀλλὰ ἦτο ἐν μικρὸν βιοτεχνικόν καὶ ἐμπορικὸν κέντρον. Τὴν ἀκμὴν τῆς ταύτην ὄφειλεν εἰς τὴν μετανάστευσιν πρὸς τὴν Βενετιανὴν καὶ τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην. Τὰ ἀρχοντικά σπιτία μὲ τὸν ἰδιάζοντα ρυθμὸν τῶν ἐκτίσθησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ὡς τοῦ Κεχαγιά τὸ 1711 καὶ τὸ ἀρχοντικὸν τῆς Λαζαρίδαινας τὸ 1732.

1. Βλ. Παράρτημα, ἔγγρ. ὑπ' ἀριθμ. 1 (Ενθύμησις τοῦ πρώτου χαλασμοῦ).

Οἱ Σελίτσεις ἔφερον κεφάλαια ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἀνέπτυξαν σπουδαί-
 ας βιοτεχνίας εἰς τὴν μικρὰν τῶν πατρίδα. Μετήρχοντο τὸ ἐμπόριον τῶν
 ἐπεξεργασμένων δερμάτων, τοῦ κρόκκου, ὅστις ἐκαλλιεργεῖτο εὐρέως εἰς
 ὀλόκληρον τὴν περιοχὴν, τῶν βαμμένων νημάτων καὶ ἄλλων προϊόντων
 κτηνοτροφικῶν, ἐρίων καὶ ἐριούχων ὑφασμάτων. Εἰσήγον δὲ ἐξ Εὐρώπης
 διάφορα ὑφάσματα μεταξωτὰ καὶ ἄλλα πολύχρωμα ἐριούχα (στόφες), εἶδη
 πορσελάνης καὶ κρυστάλλου, ἔργα ξυλογλυπτικῆς καὶ γυναικεῖα κοσμήματα
 πολύτιμα. Ἐξ αὐτῶν διατηροῦνται πολλὰ καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Ὁ
 «χαλασμός» ὁμοῦ αὐτὸς κατέστρεψεν ἐντελῶς τὴν ἀστικὴν τάξιν. Τὰ κατα-
 στήματα μὲ τὰ εἰς εἶδη ἐμπορικὰ κεφάλαια διηρπάγησαν καὶ ἐπυρπολήθησαν,
 οἱ ἄνθρωποι ἐφονεύθησαν ἢ ἐκακοποιήθησαν καὶ οἱ δυνάμειοι νὰ μετα-
 νασταύωσι ἢ νὰ ζητήσωσιν ἄσυλον ἀλλαχοῦ, τὸ ἔπραξαν. Οἱ ἐναπομεί-
 ναντες καὶ ἀνασυγκροτήσαντες τὴν κώμην ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκεῖνοι,
 οἱ ὅποιοι ἦσαν συνδεδεμένοι μετὰ τῆς γῆς, οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ κτηνοτρόφοι.
 Οἱ τεχνίται, οἱ βιοτέχναι καὶ οἱ ἐμπορευόμενοι μετηνάστευσαν ὡς ἐπὶ τὸ
 πλεῖστον ἐκτὸς τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, εἰς τὴν Οὐγγαρίαν καὶ
 Αὐστρίαν, ἔνθα ὑπῆρχον ἀθηραὶ παροικίαι Δυτικομακεδόνων καὶ ἔξω
 πολλοὶ Σελίτσεις ἐν εὐημερίᾳ. Ἡ κοινότης Gyala τῆς Οὐγγαρίας ἠρίθμει
 10 οἰκογενεῖας ἐκ Σελίτσης τὸ 1769¹. Εἰς τὰ μεγαλύτερα κέντρα ὑπῆρχον
 περισσότεροι, εἰς δὲ τὴν Βιέννην ὑπῆρχε παροικία Σελίτσειῶν γνωστῆ².

Ἐν Σελίτση κατεστράφησαν τὰ περιφῆμα βυρσοδεψεῖα (νταμπακλιά),
 τὰ ὅποια ἦσαν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν κατὰ τὴν παράδοσιν, ἅπασαι αἱ βιοτεχνίαι
 ἔσβησαν καὶ ἡ ἐμπορικὴ τάξις ἐξηφανίσθη. Ὅταν δὲ ὕστερα ἀπὸ τριάκοντα
 ἔτη διήλθε τῆς Σελίτσης ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς Will. Leake, διεπίστω-
 σεν ὅτι ἄλλοτε διέμενον ἐν αὐτῇ πολλοὶ ἔμποροι, οἱ ὅποιοι μετηνάστευ-
 σαν εἰς Γερμανίαν³.

1. Σ π. Λ ά μ π ρ ο υ, Ἔρευναι ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις καὶ ἀρχεῖοις Ρώμης, Βενετίας,
 Βουδαπέστης, Βιέννης. «Νέος Ἑλληνομνήμων» τ. 18 (1924) 377 κέ.: «5 Δεκεμβρίου 1769
 in Oppido Gyala. Buz Georgius, Buz Lazarus, Exor Nicolaus, Koszta Demetrius,
 Nyico Johannes, Nyico Ceorgius, Radovicz Georgios, Radovicz Georgios (ἕτερος),
 Radovicz Nikolaus, Radovicz Joanne». (Ἄπαντες κατήγοντο ἐκ Σελίτσης). Βλ. ἐπίσης
 Σ π. Λ ά μ π ρ ο υ, Σελίδες ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ ἐν Οὐγγαρίας καὶ Αὐστρίᾳ Μακεδονι-
 κοῦ Ἑλληνισμοῦ. «Νέος Ἑλληνομνήμων» τ. 8. (1911) 257-300.

2. Ἰωάν. Φωτοπούλου, Ἱστορία τῆς Σελίτσης (Ἐρατοῦρας), Ἀθήναι 1939,
 σ. 75. Γ. Λυριτζή, Αἱ Μακεδονικαὶ κοινότητες τῆς Αὐστρουγγαρίας ἐπὶ τουρκοκρα-
 τίας, Θεσσαλονίκη 1952, σ. 9.

3. Will. Leake, Travels in Northern Greece, London 1835, τ. 1, σ. 317:
 «Sélitza formerly contained many Greek merchants trading to Germany, but ha-
 ving fallen into the hands of the Vezir Aly, it has been abandoned by them».

Ὁ δεύτερος «χαλασμός» ἔλαβε χώραν ὕστερα ἀπὸ πενήντα ἀκριβῶς ἔτη, τὸ 1824. Κατ' αὐτὸν δὲν ἔχομεν μαρτυρίας, ὅτι ἐχύθη αἷμα, οὔτε ὅτι ἐσύρθησαν ἄνθρωποι εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τὰς καταστροφὰς καὶ τὸν ἐκπατρισμὸν ὑπῆρξαν ἴσως μεγαλύτερα. Βάσει τῶν διασωθέντων γραπτῶν στοιχείων ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς ἄλλας πληροφορίας θὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν περιγραφὴν τούτου.

Ἡ Σέλιτσα τὸ 1804 περιῆλθεν εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ καὶ ἐγένετο τσιφλίκι του. Ὄταν δὲ τὸ 1806 διήλθε τῆς κωμοπόλεως ὁ Γάλλος περιηγητὴς Rouqueville εὔρε ταύτην κώμην τριακοσίων οἰκογενειῶν¹. Ὁ Ἀλῆ πασᾶς τὸν Μάϊου τοῦ 1820 ἐκηρύχθη ἔνοχος προδοσίας καὶ ἐξεστράτευσαν ἐναντίον του τὰ σουλτανικὰ στρατεύματα. Τὰ μέρη τῆς Δυτικῆς Μεκεδονίας ἀπηλευθερώθησαν ἐκ τῆς ἐπικυριαρχίας τοῦ Ἀλῆ καὶ ὑπῆχθησαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ σουλτάνου. Ἡ Σέλιτσα μετὰ πολλῶν ἄλλων κωμοπόλεων περιῆλθεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ στέμματος (ἰμλιάκ χουμαγιούν). Οἱ κάτοικοι δὲν εἶχον κυριότητα ἐπὶ τῶν κτημάτων των καὶ διὰ τὴν καλλιέργειαν τούτων ἐπλήρωνον ἐνοίκιον εἰς τὸ τουρκικὸν Ὑπουργεῖον τῶν Ὀρησκευμάτων. Δὲν κατεῖχον τίτλους ἰδιοκτησίας (ταπι) καὶ αἱ μεταξύ των ἀγοραπωλησίαι ἐγένοντο ἄνευ προσελεύσεως ἐνώπιον τῶν ὀθωμανικῶν ἀρχῶν. Ἐκτὸς τοῦ ἐγγείου τούτου φόρου ἐπλήρωνον οἱ ραγιάδες Σελιτσιεῖς καὶ ἕτερον φόρον ἐπὶ τῆς ἐσοδείας, τὴν δεκάτην (össur). Ἐπὶ πλέον τῶν δύο τούτων ἐπισήμων βασικῶν φορολογιῶν ἐπλήρωνον καὶ ἄλλας ἐκτάκτους εἰς διάφορα ταμεῖα τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως. Αἱ ἑκτακτοὶ αὗται φορολογίαι ἀπεσκόπουν εἰς τὴν καταλήστευσιν κυρίως τῶν τεχνικῶν καὶ τῶν ἐμπορευομένων. Τοιαύτη φορολογία ἐπεβλήθη εἰς τοὺς Σελιτσιεῖς τὸ 1822 ἐκ 3.500 γροσίων καὶ τὸ 1823 ἐκ 1.500 γροσίων ὑπὲρ τοῦ Ταμεῖου τοῦ Τζομαγιά Καζασή, διότι τοῦτο «ἔχει χρεῖαν διὰ τὸ δυσβάστακτον καὶ ἀνικονόμιτον τοῦ ἵνταρέ του»². Πρέπει νὰ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι οἱ Ὀθωμανοὶ τὰ ἔξοδα τῶν διαφόρων ἐσωτερικῶν ἀναταραχῶν καὶ πολεμικῶν συγκρούσεων ἐκάλυπτον διὰ ἐκτάκτου φορολογίας ἐπὶ τῶν ραγιάδων. Ἡ ἔξαντλητικὴ ὁμῶς ἀφαίμαξις παντὸς οἰκονομικοῦ ἀγαθοῦ ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἀτάκτων τουρκαλβανικῶν ὀρδῶν τῶν Γκέκηδων, αἵτινες περιεφέροντο ἀνὰ τὴν ὑπαιθρον διὰ τὴν ἀσφάλειαν δῆθεν, ἀλλὰ εἰς τὴν πραγματικότητα διὰ νὰ χρηματισθῶσι καὶ καταληστεύσωσι τοὺς ραγιάδες. Οἱ δυστυχεῖς Χριστιανοὶ ἅμα τῇ προσεγγίσει γκέκικης συμμορίας ἐπλήρωνον εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῶν χρηματικὰ ποσά, διὰ νὰ μὴ στρατοπεδεύσωσιν οἱ ἄνδρες τῶν ἐντὸς

1. Fr. Rouqueville, Voyage dans la Grèce, Paris 1826, τ. 2, σ. 420: «à gauche Sélitza, bourg de trois cents familles grecques réunies, à titre de tchiftlik, aux domaines du visir Ali Pacha de Janina».

2. Βλ. Παράρτημα, ἔγγρ. ὑπ' ἀριθμ. 3.

τοῦ χωρίου αὐτῶν. Διεσώθη κατάστιχον εἰς τὸ Ἄρχεῖον τοῦ Ἐρατυρέως κ. Ζήση Τσοτσούλα, ἐν τῷ ὁποίῳ καταγράφεται «τὸ ἐξόδον τῆς χώρας». Μεταξὺ τῶν ἐξόδων, τῶν πρὸς διαφόρους σκοποὺς κοινωφελεῖς διατεθέντων, συμπεριλαμβάνονται καὶ δαπάναι ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας τῆς κωμοπόλεως: «*Τὸν Ζαμπίτην ὅπου ἔδωσεν ὄντας ἐπήγην στὸ Καλιάρι . . . Γρσο. 43 τὸν καβασιν ὅπου ἦτον στὸ λιόλιο κοιμημένος κι γύρισαν τὸ ἀσκέρι διὰ τὴν ἁγίαν Τριάδα μὲ διακόσια ἐβδομήκοντα γρόσια ἔδωκεν αὐτὸς δι αὐτὰ τὰ ἄσπρα . . . . . 37 τὰ ἔπιπλα τὰ ἔδωσεν ὁ χατζῆς τοῦ τοπετζῆ . . . . . 233*»¹.

Διὰ τὴν λάβην ὁ ἀναγνώστης μίαν ἰδέαν περὶ τῆς ἐπικρατοῦσης φορολογικῆς ἀναρχίας καὶ αὐθαιρεσίας κατὰ τὴν ὑπὸ ἐξέτασιν ἐποχὴν καὶ περὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν κατακτητῶν ἔναντι τῶν ραγιάδων, μεταφερόμεν αὐτολεξεῖ μίαν ἐνθύμησιν τοῦ ἐξωφύλλου Μηνιαίου ἐκδόσεως Βενετίας 1625, τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς τῆς ὁμώνυμου Μονῆς τῆς ὁμόρου Φλαμουριάς. Ὑπάρχει μὴ ἀνακρίβεια εἰς τὴν χρονολογίαν, ἥτις εἶναι μᾶλλον σφάλμα τοῦ ἀπλοικοῦ ἐνθυμησιογράφου: «1820 φεβρουαρίου 6. ἐδῶ σιμαιονομαί τὸν χαλάσμων του μερχούμαι² Ἄληπασα καὶ μεταίπετα ἐσίκωσεν ὁ Μωρέας καιφαλη καὶ ἐσιναχτήκαν ἀσκαίρια μαιγάλα καὶ ἐγάλασαν τὴν Νάγωστα καὶ σκλάβοσαν τοσι χηλαδης καὶ ἡμς δοκήμασμαι τόσα βάσασα καὶ κενδηνος ἀπὸ τὰ στρατεματα καὶ τὸ περισοτηρων απ τοὺς γεγηδες καὶ ἐπίραν τόσφ βηον ἀπο τὸ μοναστήρη τῆς ἁγίας Παρασκαιβης ἐγωμαινευοντας ὁ πανοσιότατως κηρ Κηπριανὸς ἀπο Κηπρο καὶ ἤχεν ἐκζανακαινίσι τὸ μοναστηριον ἐκ θεμελήου καὶ ἐπισιν καὶ τὸ ξαναεῦχασιν ἐος φένηται τὴν σίμαιρον καὶ τόσα τραβίξαμαί ὅπου μας ἐδησαν καὶ δαρμούς ἐδοκημασμαι καὶ τζερεμὲν ἐδοσμαι καὶ φηλαγαμαί τα ορμανια ἐοσον να περασον τα ασκεργια καὶ ὁ Θεὸς να μας γλετοσι ἐὸς τὸ ταίλος καὶ νὰ δόσι ὁ Θεὸς νισάφ τὴν Τορκία»³.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1821 ἐπεβλήθη εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Σελίτσης βαρυτάτη φορολογία ἐκ ποσοῦ τεσσαράκοντα χιλιάδων γροσίων. Τὸ ποσὸν ἦτο μέγα, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τρόπος ἀποφυγῆς τῆς πληρωμῆς ἢ οἰασδήποτε ἄλλης ἀντιδράσεως, δι' ὃ καὶ ἀπέστειλον μέρος τῶν αἰτηθέντων, ἦτοι πέντε χιλιάδας γρόσια⁴. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐπεβλήθη καὶ ἐτέρα ἔκτακτος φορολογία ἐκ τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων γροσίων εἰς τὴν κωμόπολιν ὑπὲρ τοῦ

1. *Τὸ ἐξόδον τῆς χώρας*. Κατάστιχον ἔτους 1823 Ὀκτωβρίου ἕως 1824 Φεβρουαρίου 25. Ἄρχεῖον Ζήση Τσοτσούλα, Ἐράτυρα.

2. *Μερχούμας* = μακαρίτης.

3. Μ. Κ α λ λ ι ν δ ῆ ρ η, Γραπτὰ Μνημεῖα ἀπὸ τῆ Δυτικῆ Μακεδονία χρόνων τουρκοκρατίας, Πτολεμαῖς 1940, σ. 23.

4. Βλ. Παράρτημα, ἔγγρ. ὑπ' ἀριθμ. 2.

μπιζιλχανέ¹ τοῦ Τζουμαγιά Καζασή. Τὸ ποσὸν τοῦτο κατεβλήθη μὲν, ἀλλὰ αἱ διαμαρτυρία τῶν κατοίκων ὑπῆρξαν ἔντονοι. Περί τὸ θέρος τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1822 ἡ Σελίτσα ὑπέστη μίαν λεηλασίαν μεγάλης ἐκτάσεως ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ Μαζούτη Σρόπολι, ἀξιωματοῦχου Τουρκαλβανοῦ. Οὗτος διήλθεν ἐπιδρομικῶς δι' ὅλων τῶν ἀκμαζουσῶν κωμοπόλεων τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, ἐπὶ κεφαλῆς δύο χιλιάδων ἀνδρῶν, διὰ νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς πληθυσμούς καὶ μὴ ἐπαναστατήσωσι². Εἰκάζομεν ὅτι, μετὰ τὴν λεηλασίαν τοῦ Σρόπολι, πολλοὶ κάτοικοι, καὶ κυρίως οἱ δυνάμενοι, ἔφυγον πρὸς διάφορα σημεῖα τῆς τουρκικῆς αὐτοκρατορίας καὶ πρὸς τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην. Ταύτην τὴν εἰκασίαν τεκμηριούμεν ἐπὶ τοῦ κατωτέρω γεγονότος. Τὴν ἄνοιξιν τοῦ ἐπομένου ἔτους 1823 τὸ Διβάνι τῆς Ρούμελης ἐζήτησε ἔκτακτον φόρον ὑπὲρ τοῦ μπιζιλχανέ τοῦ Τζουμαγιά Καζασή, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην μὲ κάποιαν περίσκεψιν καὶ συγκατάβασιν: *«τὰ βαρη τὰ ἐδικα σας κατὰ μέρος, τω ὄντι πολλὰ εἶναι διὰ τοῦτο καὶ γνωρίζοντάς τα, σας ἐκατεβάσαμε καὶ περισσότερα ἀπὸ ἕμισιν τὸν ὅπου εἶχατε δώσει τὸν ἀπερασμένον χρόνον δια τὴν ἴδιαν υἰόθεσι»*³.

Οἱ κάτοικοι ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς ἀφορήτου ταύτης καταστάσεως ἐνήργησαν, ὅπως ἀπαλλαγῇ ἡ πατρίς των τοῦ ἰσχύοντος τρόπου φορολογίας. Ὅλαι αἱ φορολογικαὶ τῶν ὑποχρεώσεις διενεργοῦντο διὰ τῶν ἀρχῶν τῆς Καστοριάς, ἔνθα ἦτο ἡ ἔδρα τοῦ ἐπάρχου (καϊμακάμη). Οἱ Σελίτσιεῖς ἀνέθεσαν τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἰσχυρὸν Μωαμεθανόν, ὅστις ἐνήργησε καὶ ἐπέτυχε τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ἐπιδιώξεων τῶν κατοίκων τῆς Σελίτσης. Εἰς τὸ ἐξῆς ὅλαι αἱ φορολογικαὶ τῶν ὑποχρεώσεις θὰ διενεργοῦντο δι' ἑτέρου τρόπου: *«Του χοργιὸ σας τούβγαλα ἀπὸν τὴν Καστοναγιά μὲ φηρμανὶ ὑψηλὸν καὶ μὲ πογυουρτὴ του σερασκέρ; αφέντη μας καὶ ἀπὸν τώρα καὶ δὴ οὐλὰ τὰ δουσιματά σας θέλον γίνοντη μὲ του μασηρητη μου»*⁴, γράφει ὁ ἰσχυρὸς Τοῦρκος, ὅστις ἀνέλαβε νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς κατοίκους τῆς Σελίτσης.

Τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1823 ἐστάλη μπουγιουρουλδι ἀπὸ τὸ Διβάνι τῆς Ρούμελης, διὰ τοῦ ὁποίου ἐζητεῖτο ἡ καταβολὴ 31.000 γροσιῶν. Τὰ χρήματα ταῦτα ἀγνοοῦμεν ἐὰν ἦσαν ὑπόλοιπον τοῦ παλαιοῦ χρέους ἢ νέα τις φορολογία ἐκ τοῦ τρόπου ὁμοῦ, δι' οὗ ἀπαιτεῖτο ἡ εἰσπραξις, συνάγομεν τὸ ἀκόλουθον συμπέρασμα: Τὸ χρηματικὸν τοῦτο ποσὸν ἐζητήθη πολὺ ἐνωρίτερον τοῦ Δεκεμβρίου, οἱ πτωχοὶ ὁμοῦ κάτοικοι δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ καταβάλωσι τὸ ποσὸν λόγφ τῶν προηγηθέντων γεγονότων καὶ ἐζήτησαν προ-

1. Μπιζιλχανές = ταμεῖον.

2. Ν. Φιλίππιδου, Ἡ ἐπανάστασις καὶ καταστροφὴ τῆς Ναούσης, Ἀθήναι 1881, σ. 82 - 83. Ἄ ν. Λ α ζ ἄ ρ ο υ, Σιάτιστα. «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον» τ. Γ', Ἀθήναι 1910, σ. 147, 148.

3. Βλ. Παράρτημα, ἔγγρ. ὑπ' ἀριθμ. 3.

4. Βλ. Παράρτημα, ἔγγρ. ὑπ' ἀριθμ. 4.

θεσμίαν. Ἐπειδὴ ὁμως αὕτη ἐξέπνευσεν, ἀπέστειλε τὸ Διβάνι τὸ μπουγιου-ρουλδί τὴν 23 Δεκεμβρίου 1823. Διὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου γνωρίζει τὸ Διβάνι πρὸς τοὺς ραγιαδες τῆς Σελίτσης, ὅτι ἡ εἰσπραξις τοῦ ὀφειλομένου ὑπ' αὐτῶν ποσοῦ ἀνετέθη εἰς ἑννέα μπουλοῦκ μπασιάδες, πρὸς τοὺς ὁποίους τὸ Διβάνι ὄφειλε τοὺς μισθοὺς των. Εἰς περίπτωσιν δὲ κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ κατέβαλον τὸ χρέος, θὰ ἐπέτρεπον εἰς τοὺς μπουλοῦκ μπασιάδες νὰ ὀδηγήσωσι τὰ στρατεύματά των ἐντὸς τῆς κώμης διὰ νὰ τὰ εἰσπράξωσι μόνοι των «ὄλα ἔως λιανό»¹. Τὰ χρήματα ἐδόθησαν, ὡς ἀναγράφεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου δι' ἑτέρας χειρός: *(αὐτὸ ζήτη το λουπουση δηὰ τα γόσση που γέδοσαν ὁ γηκονόμος δηὰ γροση 31.000)*.

Τὶ ἀκριβῶς συνέβη δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐξιχνιάσωμεν, ἐὰν δηλαδὴ ἐγκατεστάθησαν αὐτοὶ οἱ μπουλοῦκ μπασιάδες εἰς τὴν Σελίτσαν ἢ ἕτεροι δι' ἄλλον λόγον, γεγονός ἐστὶν ὅτι τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐγένετο ὁ «χαλασμός» περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1824. Ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατευμάτων δὲν εἶναι γνωστός, ἢ συμπεριφορὰ ὁμως αὐτῶν εἶναι γνωστὴ ἀπὸ ἄλλας παρομοίας περιγραφάς. Ἡ διέλευσις τῶν Γκέκηδων διατηρεῖται ἀκόμη ὡς θλιβερὰ ἀνάμνησις ἐν Δυτικῇ Μακεδονίᾳ καὶ ἀφηγοῦνται γεγονότα ἀπιθάνως φρικτά, τὰ ὅποια διέσωσεν ἢ παράδοσις, διὰ τοὺς κινουμένους τούτους ἐγκλη-ματίας. Οὗτοι τὴν φορὰν ταύτην ἦλθον διὰ νὰ παραμείνουν, νὰ καταληστεύ-σουν, νὰ τρομοκρατήσουν, διὰ νὰ συνεισθοῦν οἱ κάτοικοι. Οἱ Σελιτσιεῖς, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀνεχθοῦν τὴν ἀνυπόφορον ταύτην κατάστασιν καὶ φειδό-μενοι τῆς ἀξιοπρεπείας των, ἔφυγον πρὸς ὄλας τὰς κατευθύνσεις. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκαταλειψάντων τὴν κώμην δὲν εἶναι ἀκριβής, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι παρέμεινον οἱ γέροντες καὶ οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ μετακινηθῶσι. Ἀπὸ ἕν ἄλλο στοιχείον, τὸ ὅποιον ἠρεύνησα, ἐχύθη ὀλίγον φῶς διὰ νὰ φανῆ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς. Εἰς τὸ βιβλίον τῶν λογαριασμῶν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικάνορος δὲν ἀναγράφεται οὐδεμία εἰσπραξις κατὰ τὰ ἔτη 1824 καὶ 1825, ὡς προεληθούσα ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Σελίτσης. Κατὰ τὸν «χαλασμόν» τούτον ἀνεχώρησαν διὰ παντός καὶ οὐδέποτε ἀνεύρομεν πλέον ἴχνη των, μερικαὶ οἰκογένειαι, αἱ ὅποια διεδραμάτιζον κάποιον ρόλον εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς Σελίτσης. Τὸ ὄνομα τῆς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας Μέκα, ἥτις κατέλιπε πολ-λὰ τεκμήρια κοινωνικῆς εὐποιίας καὶ τὰ ὅποια σώζονται μέχρι σήμερον, δὲν ἠκούσθη πλέον· ἐπίσης αἱ οἰκογένειαι Σκάντζιου, Τσίπα, Παπανεράντζη, Προβίδα, Κοτρότσιου, Μπουνόβα κ.ἄ.π. ἐξηφανίσθησαν. Οἱ περισσότεροι τῶν κατοίκων, ἰδίως οἱ τεχνῖται, οἱ ἐμπορευόμενοι καὶ οἱ ἀποτελοῦντες ἐν γένει τὴν ἀστικὴν τάξιν, ἔφυγον οἰκογενειακῶς πολλὴ μακριὰ ἐκτὸς τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ Κεντρικὴ Εὐρώπη καὶ ἡ Βλαχία προσεῖλ-κυσε πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῆς Ὀθωμανικῆς ἐπικρατείας, ὡς ἡ Κωνσταν-

1. Φωτοπούλου, Ἱστορία τῆς Σελίτσης, σ. 65.

τινούπολις, ἡ Προύσα, τὸ Μπαλήκ - Ἰσάρ, Παζάρ - Κιόι καὶ ἄλλα κέντρα. Ταῦτα διεπιστώσαμεν ἐξ ἰδιωτικῶν ἐπιστολῶν, ἐξ ἐμβασμάτων πρὸς τοὺς ναοὺς καὶ τὰ σχολεῖα καὶ ἐξ ἄλλων μαρτυριῶν. Ἐκεῖ, ἐνθα μετέβαινον, ἐγκαθίσταντο ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν τῶν καὶ μετήρχοντο διάφορα ἐπαγγέλματα, τὸ τοῦ κτίστου, τοῦ μεταπράτου, τοῦ κηπουροῦ, τοῦ βυρσοδέψου, τοῦ χρυσοχοῦ, τοῦ ἐμπόρου, τοῦ τραπέζιτου καὶ ἄλλα. Ἄρκετοῖ ἐκ τῶν κατοίκων εὖρον προσωρινὸν ἄσυλον εἰς τὰ γύρω χωριά καὶ εἰς ἄλλα κέντρα. Οὗτοι ἐπέστρεψαν σὺν τῷ χρόνῳ.

Οἱ ἐναπομείναντες κάτοικοι, δι' ἀναφορᾶς τῶν πρὸς τὸν Ρούμελη Βαλεσιῆ διεμαρτυρήθησαν διεκτραγωδήσαντες τὴν κατάστασίν τῶν ἐκ τῶν αὐθαιρεσιῶν καὶ βιαιοπραγιῶν τῶν μπουλοῦκ μπασιιάδων. Ἡ τουρκικὴ διοίκησις, δικαιολογοῦσα ἑαυτὴν διὰ τὴν συμπεριφορὰν τῆς ταύτης, δέχεται τὴν καταστροφὴν ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν τῶν Σελιτσιῶν, διότι οὗτοι ἐνήργησαν δῆθεν νὰ ἀπαλλάξωσι τὰ κτήματά τῶν ἀπὸ τὸ κτηματολόγιον τοῦ Στέμματος: «Ὡς τόσον ὁ χαλασμός σας ἔγινε ἀπὸ τὰ κεφάλια σας, μόνοι σας θελήσατε καὶ ἐκάματε τὴν δουλειάν σας τέτοιαν, ἐπειδὴ ἐσεῖς πολλὰ καλὰ ἰξεύρετε ὅτι τὸ χωρίον σας εἶναι Ἰμιλιάκι καὶ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ βασιλικὸ μαχοῦ εἶναι ἀδύνατον»¹. Ἐὰν ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος εἶναι ἀληθής, τότε καὶ ὁ λόγος τῆς καταστροφῆς γίνεται γνωστός. Οἱ κάτοικοι τῆς Σελίτισης ἐνδέχεται νὰ ἐνήργησαν διὰ τὴν ἐπανάκτησιν τῶν παλαιῶν τῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων καὶ ἠθέλησαν νὰ μετατρέψωσι τὴν κόμην τῶν εἰς κεφαλοχωρι, ὅπως ἦτο πρὸ τῆς καταλήψεώς της ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Τὸ αἴτημά τῶν εἶχε βάσιν ἠθικὴν καὶ ἦτο λογικόν, διότι ὁ Ἀλῆ πασᾶς δὲν ἠγόρασε τὴν Σέλιτσαν, ἀλλὰ τὴν διήρπασε καὶ τὴν μετέτρεψεν εἰς τσιφλίκι του. Ἡ σουλτανικὴ κυβέρνησις, ἅμα τῇ ἀπελευθερώσει τῶν ἐδαφῶν ἐκ τῆς κυριαρχίας τοῦ Ἀλῆ, κατεχώρησε τὴν Σέλιτσαν εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν κτηματολόγιον. Εἰς παρομοίαις μὲ τοὺς Σελιτσιεῖς ἐνεργείας προέβησαν βραδύτερον τὰ ἐννέα χωρία Ζουπάνια καὶ ἐπέτυχον νὰ ἐκδοθῆ φιρμάνι, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπανάρχοντο τὰ κτήματά τῶν εἰς τὸ παλαιὸν καθεστῶς² τοῦ κεφαλοχωρίου. Τὴν δικαίαν ταύτην αἴτησιν τῶν Σελιτσιῶν, ὄχι μόνον ἀπέρριψαν αἱ ἀρχαί, ἀλλὰ καὶ προέβησαν καὶ εἰς τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν αὐτῶν. Ὁ ὑπογράφων τὸ ὡς ἄνω ἔγγραφον Ρουστὲμ μπέης ἐκ Μπιτωλιῶν προτρέπει τοὺς κατοίκους, ὅπως ἀποστείλωσι ἀντιπροσωπεῖαν διὰ νὰ ἐγγυηθῆ τὴν περαιτέρω εἰσπραξίν τοῦ «βασιλικοῦ μαχοῦ». «Οἱ ἐμ-

1. Φωτοπούλου, Ἱστορία τῆς Σελίτισης, σ. 62.

2. Μ. Καλλινδέρη, Σημειώματα ἱστορικὰ ἐκ Δυτικῆς Μακεδονίας, Πτολεμαῖς 1939, σ. 53. Ἄπ. Βακαλοπούλου, Οἱ Δυτικομακεδόνες ἀπόδημοι ἐπὶ τουρκοκρατίας, Θεσσαλονίκη 1958, σ. 27.

φρονες» πολῖται μετέβησαν εἰς τὸ Μοναστήρι (Μπιτώλια), ἐνεφανίσθησαν ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν, ἔδωσαν ἐγγύησιν καὶ ὑπεσχέθησαν νὰ «συνάξουν τὸ βασιλικὸ μαχτοῦ», ἐφ' ὅσον θὰ ἐπέστρεφον οἱ κάτοικοι. Ὁ Ρουστὲμ μπέης, συνεπῆς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του, ἀνεκάλεσε τοὺς ἐγκατασταθέντας Τουρκαλιανούς καὶ διέταξε τοὺς γειτονικοὺς μπέηδες, ὅπως παύσωσι νὰ ἐνοχλῶσι τοὺς νομοταγεῖς ραγιάδες τῆς Σελίτσας καὶ νὰ ἐπιστρέψωσι εἰς αὐτοὺς τὰς διαρπαγείσας γαίας των. Ἀπέστειλε δὲ ἐγκύκλιον διαταγὴν πρὸς ἀπάσας τὰς ἀρχὰς τῶν καζάδων¹ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὰ σανδζάκια², δι' ἧς διετάσσοντο οἱ κάτοικοι τῆς Σελίτσας, ὅπως ἐπιστρέψωσι εἰς τὴν πατρίδα των, αἱ δὲ τοπικαὶ ἀρχαὶ διετάσσοντο, ὅπως ἐνεργήσωσι διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τούτων. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως τῆς Σελίτσας ἔλαβεν αὐστηρὰν διαταγὴν, ὅπως ἐνεργήσῃ διὰ τὸν ἐπαναπατρισμὸν τῶν φυγάδων. Ὁ ζαμπίτης³, ὀνόματι Αἶλο ἀγάς, δὲν ἠδυνήθη νὰ εὔρῃ Σελιτσιεῖς εἰς τὰ γύρω χωρία, διὰ νὰ μὴν ἐκτεθῆ δὲ εἰς τὰς προϊσταμένας του ἀρχὰς μετέβη εἰς τὸ ἄστυρο χωρίον Κοντσικὸν (Γαλατινὴ) καὶ διὰ τῆς βίας μετέφερεν οἰκογενείας ἐκ τοῦ Κοντσικοῦ καὶ τὰς ἐγκατέστησεν εἰς τὴν Σελίτσαν. Ἡ αὐθαιρεσία αὕτη τοῦ ζαμπίτη ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὰς τοπικὰς ἀρχὰς τὰς ἐδρευούσας ἐν Λειψίστῃ (Νεάπολις). Αἱ ἀρχαὶ ἀπέστειλον πρὸς αὐτὸν ἐγγραφοὺς εἰς τὸνον αὐστηρὸν καὶ ἀπειλητικὸν καὶ συνιστοῦν τὸν ζαμπίτην, ὅπως συγκεντρώσῃ «τοὺς καθαυτὸν σελιτζιότες. . . ἰδὲ ἀπὸ τὰ ἄλλα χωρία καθὼς καὶ τοὺς κοντζιότες τράβα χέρι»⁴. Αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ ἦσαν δυσηρεστημένοι διὰ τὴν μετακίνησιν ταύτην τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἔβλεπον οὐχὶ εὐχαρίστως τὴν ἐρήμωσιν τῆς ἀθηρᾶς κωμοπόλεως. Ἄλλως τε τοῦτο ἀντέκειτο καὶ εἰς τὴν εὐρύτεραν πολιτικὴν τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως⁵. Ἡ ἐρήμωσις τῆς κωμοπόλεως ἐγένετο αἰσθητὴ ὑπὸ τῶν Τούρκων κατὰ τὴν περίοδον τῆς συγκομιδῆς τοῦ 1825, ἥτις ἦτο πενιχροτάτη καὶ αἱ εἰσπράξεις τῆς κυβερνήσεως μηδαμιναί. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὴν 18ην Σεπτεμβρίου 1825 ἐξαπελύθη ἐγκύκλιος διαταγὴ ὑπὸ τοῦ Διβανίου τῆς Ρούμελης πρὸς ἀπάσας τὰς τοπικὰς ἀρχὰς τοῦ Ρούμελη Βαλεσῆ καὶ ἐξητεῖτο ἡ συγκέντρωσις καὶ πάλιν τῶν κατοίκων τῆς Σελίτσας: «τώρα δισκορπιζόμενοι ἔνθεν κακεῖθεν ἄλλο δὲν κατορθώνουν, παρὰ ζημίαν τοῦ ἑαυτοῦ τους καὶ κοντὰ εἰς αὐτὸ μένουν καὶ τὰ βασιλικά ματλουπάτια. . . ἀπλήρωτα»⁶.

1. Καζάς = διαμέρισμα ἐπαρχίας.

2. Σανδζάκι = νομός.

3. Ζαμπίτης = ἀστυνομικὸς σταθμάρχης.

4. Φωτοπούλου, Ἱστορία τῆς Σελίτσας, σ. 63-64.

5. Βλ. Ἄπ. Βακαλοπούλου, Ἱστορία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ, τ. Β', Θεσσαλονίκη 1964, σ. 20.

6. Φωτοπούλου, Ἱστορία τῆς Σελίτσας, σ. 63.

Αἱ καταβληθεῖσαι προσπάθειαι δὲν ἔκαρποφόρησαν, διότι οἱ κάτοικοι εἶχον φύγει πολὺ μακριά. Οἱ κρυπτόμενοι εἰς τὰ περίξ χωρία ἐπέστρεψαν σὺν τῷ χρόνῳ, ἅμα τῇ ἀποκαταστάσει τῆς τάξεως, ἀλλὰ ἡ ἄλλοτε πλουσία κωμόπολις ἐπένετο κυριολεκτικῶς. Τὸ ἔτος 1829 τὸ κοινὸν τοῦ χωρίου εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην μιᾶς δαπάνης διὰ κοινωφελές ἔργον προφανῶς. Ἡ δαπάνη ἦτο σχετικῶς μικρά, ἀλλὰ ἡ κοινότης δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀνταποκριθῆ εἰς αὐτὴν καὶ δι' αὐτὸ ἠναγκάσθη νὰ συνάψῃ δάνειον. Πράγματι ἔδανείσθη παρὰ μουσουλμάνου τὸ ποσὸν τῶν 420 γροσίων. Τὸ ὁμολογὸν συνετάχθη ὑπὸ ἀνθρώπου ὀλίγων γραμματικῶν γνώσεων, γέμει ἀνορθογραφικῶν καὶ οἱ ὑπογράφοντες ἦσαν γεωργοὶ καὶ κτηνοτρόφοι. Μεταξὺ τῶν ὑπογραφόντων μόνον εἰς, ὁ Δημήτριος Στρέμπας, προήρχετο ἀπὸ οἰκογένειαν μὴ ἀσχολουμένην μὲ τὴν γεωργίαν καὶ κτηνοτροφίαν. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀποδεικνύει τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἀστικῆς τάξεως καὶ τὴν φοβερὰν ἔλλειψιν πεπαιδευμένων σχετικῶς ἀνδρῶν¹. Ἀπὸ τὸ ὁμολογὸν τοῦτο δυνάμεθα νὰ διαπιστώσωμεν τὴν πενίαν τῶν κατοίκων τῆς Σελίτισης. Εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος ἀναγράφονται αἱ ἡμερομηνίαι ἀποδόσεως τοῦ χρέους. Ἐγένετο λοιπὸν ἡ πληρωμὴ τοῦ χρέους εἰς δόσεις καὶ ἡ ἀπόσβεσις συνετέλεσθη εἰς τὰς 13 Ἰανουαρίου 1835. Τὰ 420 γρόσια ἐπληρώθησαν εἰς διάστημα ἐπτὰ ἐτῶν.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ φρικτοῦ «χαλασμοῦ» παρήλθον ἕξ ἔτη καὶ ἡ κωμόπολις δὲν ἐπανεὐρίσκε τὸν παλαιὸν τῆς ρυθμὸν. Οἱ φυγάδες τρομοκρατημένοι δὲν ἐπέστρεφον εἰς τὰς ἐστίας των, οἱ ξενητευμένοι δὲν ἐτόλμων νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν πατρίδα των καὶ τὰ ἑρείπια καὶ ἡ ἐρήμως ἐβασίλευον. Τὸ 1827 ἐγένοντο δύο ἐπιδρομαὶ τουρκαλβανικαὶ ὑπὸ τὸν Τιαφὴλ Μπούζη καὶ Ἀσλὰν μπέη² ἐναντίον τῆς Σιατίστις. Αὗται ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τῶν ὀπλισμένων Σιατιστέων, ἀλλὰ ἡ μῆνις των ἐξέσπασεν εἰς τὰ γύρω χωρία. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἔκαμον ἐξαίρεσιν εἰς τὴν Σελίτισαν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συγκομιδῆς τοῦ 1830 ἀνέφερον οἱ Τοῦρκοι φοροεισπράκτορες τὰς ἀναιμικὰς των εἰσπράξεις ἐκ τῆς Σελίτισης. Τὴν 11ην Σεπτεμβρίου 1830 ἐξαπελύθη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἑτέρα ἐγκύκλιος διαταγὴ πρὸς τοὺς φυγάδας καὶ τὰς τοπικὰς ἀρχάς. Εἰς μὲν τοὺς φυγάδας ὑπέσχετο, ὁ ἐκδὸς Ροῦμελὴ Βαλεσῆς, ἐξασφάλισιν ἡσυχίας καὶ εἰρηνικῆς διαβιώσεως: «νὰ σηκωθῆτε νὰ πηγαίνετε εἰς τὸ χωριὸ σας νὰ κατοικήσητε καὶ νὰ ζήσητε ἥσιχα τώρα ὅπου ἔπαυσαν τὰ ζουλοῦμια, τὰ κονάκια. . . . καὶ ἕνας δὲν ἔχει νὰ σὰς πηράξῃ εἰς τὸ παραμικρόν», εἰς δὲ τὰς τοπικὰς ἀρχὰς ἐδίδε διαταγὴν ὅπως ἐνεργήσωσι διὰ τὸν ἐπαναπατρισμὸν τῶν κατοίκων τῆς Σελίτισης: «ὄθεν βρίσκονται ραγιαδες σελιτζιότες αὐτοῦ εἰς τὰ μέρη σας νὰ τοὺς στεί-

1. Βλ. Παράρτημα, ἔγγρ. ὑπ' ἀριθμ. 7.

2. Α λ α ζ ἄ ρ ο υ, Σιάτιστα. «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον», τ. Γ', σ. 146.

λετε εις τὸ βατάνι τους, χωρὶς νὰ κάμετε διαφορετικά»¹. Οἱ κάτοικοι καὶ πάλιν δὲν ἐπέστρεψαν. Ὁ ἐπαναπατρισμός ἤρχισε μὲ πολὺ βραδὺν ρυθμὸν μετὰ τὸ 1835.

Ἡ χρονικὴ περίοδος ἀπὸ τοῦ 1820 μέχρι τοῦ 1830 ὑπῆρξε δραματικὴ. Ἡ ἀνταρσία τοῦ Ἄλῃ πασᾶ κατὰ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις ἢ ἐκραγεῖσα εἰς τὴν Χαλκιδικὴν, τὸν Ὀλυμπον καὶ τὴν Νάουσσαν συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀναρχίαν καὶ τὰς ἀνωμαλίας εἰς τὰ μέρη ταῦτα τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας. Αἱ ἐπιπτώσεις εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν ἦσαν δυσμενέσταται εἰς τὴν περιοχὴν καὶ τὴν κομὸπολιν. Τὰ διερχόμενα τουρκικὰ στρατεύματα, συγκείμενα ἐξ ἐθελοντῶν ἢ μισθοφόρων Τουρκαλβανῶν, διήρπαζον καὶ ἐλεηλάτουν τοὺς χριστιανικοὺς πληθυσμοὺς². Πολλὰ τῶν σωμάτων τούτων περιήρχοντο τὴν ὑπαιθρον πρὸς ἐκφοβισμὸν τῶν ἐλληνικῶν κυρίως πληθυσμῶν καὶ μετήρχοντο πάντα τὰ μέσα τῆς ἀρπαγῆς καὶ τῆς λεηλασίας.

Ἡ Σελίτσα, ἡ ὁποία ἤκμαζε πρὸ τοῦ 1774, διὰ τῆς καλλιέργειας τῆς πλουσίας τῆς γῆς, τῆς ἀνεπτυγμένης βιοτεχνίας καὶ τοῦ ἐμπορίου, κατεστράφη ὑπὸ τῶν ἀτάκτων τουρκαλβανικῶν συμμοριῶν. Ἡ οἰκονομικὴ τῆς αὐτῆ ἀνόησις συνετέλεσε καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν, δι' ἣ καὶ διετήρει σχολεῖα σπουδαῖα. Εἶχε μάλιστα καὶ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδίδαξεν ὁ σοφὸς Μιχαὴλ Παπαγεωργίου, ὁ μαθητὴς τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρως³. Ὁ χαλασμός τοῦ 1774 ἐπέφερον οἰκονομικὸν μαρασμὸν, ἡ δὲ ἐπακολουθήσασα τυραννία τοῦ Ἄλῃ πασᾶ ἐπέτεινε τὴν παρακμὴν. Παρ' ὅλα ταῦτα ἡ ἐκπαιδευτικὴ παράδοσις διετηρήθη καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Σχολὴ δὲν ἐκλείσει τὰς πύλας τῆς. Κατὰ τὴν περίοδον μάλιστα τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰῶνος ἐδίδαξεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὁ διαπρεπὴς διδάσκαλος τοῦ γένους Ἀργύριος Παπαρίζος⁴. Ἄμα τῇ πτώσει τοῦ Ἄλῃ πασᾶ ἐπηκολούθησαν τὰ γεγονότα, ἅτινα περιεγράψαμεν καὶ ἡ κομὸπολις ὑπέστη τὸν δεῦτερον «χαλασμόν». Οὗτος εἶχε συνεπείας ὀδυνηράς, διότι ἔφυγε τὸ πλεῖστον τῶν κατοίκων καὶ

1. Φωτοπούλου, Ἱστορία τῆς Σελίτσας, σ. 64.

2. Ἄπ. Βακαλοπούλου, Ἐπὶ τὴν ἱστορίαν ἐνὸς Μακεδονικοῦ χωριοῦ, τοῦ Λιμποχόβου, στίς ἀρχὰς τοῦ 19 αἰ. «Ὁ Φάρος τῆς Βορείου Ἑλλάδος» 2 (1940) 114: «Τὸ 1821 ἀνοίξις ἐξερράγη ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις καὶ διήρκεσεν μέχρι τοῦ 1821 8: ὀκτῶ ἔτη κατὰ σειρὰν. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐφευγαν εἰς τὰ δάση, εἰς τὰ σπήλαια. Ἐκεῖ ἦταν ἡ κατοικία τῶν. Ἀπερνοῦσαν στρατεύματα Ἀλβανικὰ καὶ δὲν εἶχον πειθαρχία. Ἦταν ὅλοι ἐθελονταὶ (τουρκιστὶ μπισπιζοῦκ) καὶ ἔκαναν μεγάλας καταχρήσεις, ἐκλεβαν ἐφόδον, αἰχμαλώτιζαν, ἐπρόσβαλλαν καὶ πολλὰ ἄλλα. Πολλοὶ κάτοικοι ἀπέθνησκον εἰς τὰ δάση καὶ τὰς νύκτας τοὺς ἔφερναν καὶ τοὺς ἔθαπταν εἰς τὴν ἐκκλησίαν».

3. Ἄθ. Γιόμπλάκη, Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Ἀθανασίου Ἐρατύρας, Θεσσαλονίκη 1962, σ. 13.

4. Βλ. Παράρτημα, ἔγγρ. ὑπ' ἀριθμ. 6.

παρέμεινον ὀλίγοι, ὅσοι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Σέλιτσαν. Μέχρι τοῦ 1835 παρατηρεῖται ἐρήμωσις καὶ παρακμὴ. Μετὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐπανῆλθον πολλοὶ κάτοικοι. Τὸ 1844 ἡ Σέλιτσα ἐπανεκτίησε τὴν παλαιάν της κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν θέσιν καὶ τὸ 1846 ἐξηγόρασε τὰ κτήματα ἀπὸ τὴν ὀθωμανικὴν κυβέρνησιν καὶ ἔπαυσε νὰ εἶναι ἱμλιάκι. Ἐπηκολούθησε περίοδος εὐημερίας, ἐγένετο ὁ Μακεδονικὸς Ἄγών, ἀπλευθερώθη ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ, ἀλλὰ ἡ ἀνάμνησις τοῦ φοβεροῦ «χαλασμοῦ» ἐπιζῆ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Δημοσιεῖομεν ἀκολούθως ἅπαντα τὰ ἀνέκδοτα ἔγγραφα τὰ ἔχοντα σχέσιν μὲ τὴν ἀνὰ χεῖρας μελέτην. Προσεπέθησαμεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν στίξιν καὶ τὴν ὀρθογραφίαν τῶν κειμένων.

1.

Ἐνθύμησις τοῦ πρώτου «χαλασμοῦ»

(Ἀρχεῖον Ἄθανασίου Γιομπλάκη)

αφοδ Ἀπριλίου ἀ ἡμέρα δευτέρα γράφο διὰ θύμησι ὁπου ἐγινε ὁ χαλασμός ἂ ἀπὸ τοὺς ζορπαδες τὸν μισαρόν τὰ ὀνόματα τιοντος ἡσονφ ο νιβιτζας ὁ τζατζης καὶ Ὀσμὰν μπεκηκξῆς κὲ ὁ καραμαχμούτης καὶ χοτοκηούλης κε μπεχλουλης καὶ οἱ ἐπίληποι μπαλονμπασιαδες τὰ ὀνόματα πιδς τα ἡξεύρη — ἦρθαν χιλιαδες διο κε μιση κὲ ἐμπίκαν κε ἐσκότοσαν κε ὀλο το βηὸς το ἐμασαν κὲ ἐκαφαν ὀσπήτια κὲ ἀργαστήρια 104 καὶ ἐκαφαν ἀνθρωπους κε ἀπέθανον κὲ ἐπίραν βιδς πολὴν φορτία ἀμετριτα καὶ ἐκάθισαν μέσα ἡμερες 10 κὲ βγένοντας ἐπίραν ὀς σκλαβους τὸν κωρ ἀναγνώστην ἀλεξιουν κοτζιαμπάσιν καὶ ἐπίλιπους 10 καὶ ἐκαφαν τὴν ἐκλισῆαν τῆς ἀγίας Παρασκεβῆς κε τὸν ἀγίον Ἀποστόλον τὴν ἐκλισιαν κε ἐγινε θρίνος κε ὀδηρμὸς κε γραφο δια τίμηση.

Καλλινικος.

2.

(Ἀρχεῖον Ἰ. Ν. Ἄγιου Γεωργίου Ἐρατύρας)

Ἐπὶ χάρτου πολυτελοῦς, διαστάσεων 0,38 X 0,24, εἰς καλὴν κατάστασιν.

Ἄπὸ τὸν ἐνδοξότατον Μουσταφᾶ μπη καποντζίμπεη καὶ κεχαγιά μπέη τοῦ ὑψηλοτάτου Βεζιρ Ἀχμέτ Πασᾶ ἐφένδη μον.

Τουρκικὴ εἰσυγραφή

Ἐυγογραφὴ

(Τ. Σ)

Πρὸς ἐσᾶς ραγιάδες Σέλιτζας σᾶς φανερώνομεν, ὅτι ἐλάβαμε ἀπὸ τοὺς

1. Ἄκολουθεῖ λέξις δυσανάγνωστος.

ἀπεσταλμένους σας γρόσια πέντε χιλιάδες 5.000. μένον ἀκόμη νὰ στείλητε Γρ. τριανταπέντε χιλιάδες τα οποια μίαν ὥραν πρωιτερα να τὰ συναξετε και νὰ ἔλθουν ἐδῶ με τὰ χέρια μας με το μαριβέη(;) τοῦ ἀγαπητοῦ μας Οσμὰν ἀγᾶ μπουμπασίρη¹ σας, εἰς τὸν ὅποιον νὰ δώσητε διὰ χιςμέτι² του τρεῖς χιλιάδες γρόσια μόνον και ὄχι ἄλλα. Οὕτω νὰ καμετε και ὄχι ἄλλως ἐξ ἀποφάσεώς σας.

1821 δεκεμβρίου 7

Ἐπογραφή

3.

(Ἀρχεῖον Ἰ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Ἐρατύρας)

Τὸ κατωτέρω ἔγγραφον εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ χάρτου πολυτελοῦς, διαστάσεων 0,32 × 0,23 μ. Εἰς τὸ ἄνω μέρος δεξιὰ φέρει σφραγίδα τουρκικὴν, εἰς τὸ μέσον τουρκικὴν ἐπιγραφὴν καὶ κάτω δύο σειρὰς δυσαναγνώστων γραμμάτων. Πιθανὸν νὰ εἶναι οἱ τίτλοι τοῦ γράφοντος.

Πρὸς εσᾶς Κοτζιαμπάσηδες και λοιποὶ ραγιάδες τῆς Σελίτσας, διὰ του παρόντος ημετερον Ἐψηλοῦ Μπουγιορουλδιου³, σᾶς φανερόνωμεν ἐπειδὴς και ὁ μιχιλιχανὲς τοῦ Τζομαγιά Καζασῆ ἔχει χρεῖαν διὰ τὸ δυσβάστακτον και ἀνικονόμητον τοῦ Ἰνταρέ⁴ του διὰ τούτω εἶναι χρεῖα νὰ βοηθήσητε και σεις ἀναλογως τῆς καταστάσεως σας γρόσια 1.500, τα ὅποια μπιρ ταμάμ⁵ να τὰ ἐγγχειρισετε εἰς τὸν ἐπιφεροντα. Τὰ βαση τα ἐδικα σας κατὰ μέρος, το ὄντι πολλὰ εἶναι διὰ τούτο και γνωρίζοντάς τα, σας ἐκατεβάσαμε και περισσοτερα ἀπὸ ἴμηση τὸν ὅπου εἶχατε δώσει τὸν ἀπερασμένον χρόνον δια τὴν ἴδιαν πόθει. Λοιπὸν προθυμοποιηῆτε να ἀποδοσετε τὴν ἀνωτέρω ποσοτητα χωρὶς καμὴν ἀντιλογίαν και προφαση. Οὕτω ὡς προστάζομεν ἀκολουθήσατε και μὴ ἄλλως ἐξ ἀποφασεως.

Ἐξεδόθη τὸ ημετέρον ὑψηλὸν Βογιορδι ἀπὸ τῶ Ντιβὰν τῆς Ρούμελης Ντερβενταντ Ναζιρῆ και Σερασκέρη ἐν ἔτη τω χιλιουστῶ ὀκτακοσιουστῶ εἰκοστῶ τρίτῳ ἐν μηνὶ Μαρτίου δευτέρα.

4.

(Ἀρχεῖον Ἀθανασίου Γιομπλάκη)

Ἐπιστολὴ ἐφ' ἄπλου χάρτου, διαστάσεων 0,20 × 0,22 μ. Ἄνω και εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς ἐπιγραφὴ τουρκιστὶ και σφραγίς.

Ἀγαπημένοι μου κοτζιαμπάσηδες και παπάδες και ραγιάδες τῆς Σέ-

1. Μπουμπασίρης = κλητὴρ.

2. Χίςμέτι = μισθός.

3. Μπουγιορουλδιου (Βογιορδι) = ἔγγραφον.

4. Ἰνταρὲς = προϋπολογισμός και ἰσοζύγιον προϋπολογισμοῦ.

5. Μπιρ ταμάμ = ἀκριβῶς.

λιτῆς σας φανερωνον πὼς του χοργιὸ σας τούβγαλα ἀπὸν την Καστουργιὰ
 μὲ φηγμανι ὕψηλὸν και μὲ πουγιουρητὴ του σερασκέρ ἀφέντη μας και ἀπὸν
 τωρὰ και δὴ οὐλὰ τα δουσιμάτῃ σας θέλου γίνοντη μὲ του μαρηφητη μὸν
 και εχὸν νὰ σὰς κανου Βηκαγιε και σηγιανετῆ(;) μὲ νοφούζη τοῦ βασιλείου
 μας μονάχα νὰ κητᾶζετε νὰ μον κλητη ενα κονάκοι καλο διὰ μένα και δια
 τοὺς...¹ ουδὴ σιμηρα. θελω ερθον ἀφτοῦ εἰς του χουργιο να το κοιτάξου τὰ
 χαλὴ του μένω καθὼς σὰς γραφον νακολουθησητε χωρὶς αλου.

1823 μαρτίου 18

5.

(Ἀρχεῖον Ζήση Ν. Τσοτσούλα)

Ἐναφορὰ τῶν κατοίκων τῆς Σελίτσης πρὸς τὰς ἀρχάς.

Εἶνα γεγραμμένη εἰς διπλοῦν φύλλον σχήματος κόλλας ἀναφορὰς. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς
 φέρει λέξιν δυσανάγνωστον. Εἰς τὸ περιθώριον δεξιὰ φέρει σφραγίδα. Διὰ δευτέρας
 γραφῆς ἄνωθεν τῆς σφραγίδος φέρει τέσσαρας λέξεις δυσαναγνώστους.

Ἐνδοξότατε και πολυχρηνημένε. . . .² τὴν ἐνδοξότητά σου δουλικῶς
 προσκονοῦμεν και τὸ χέρι σου φιλοῦμεν τὸν Θεὸν παρακαλοῦμεν διὰ τὰ χαηρὸ
 μουρατὰ(;) σου ἀμὴν. μὲ τὸ δουλικὸν μας σὲ φανερώνομεν ὅτι ἐδῶ ἐμάθαμεν
 ὅτι ἦλθαν ἀπὸ τοῦ μερικὸ χωριανοὶ και ἔκαμαν σνιετ³ ἀπὸ τὸν ζαμπίτη μας
 και ἀπὸ πέντε ἔξη χωριανοὶ και ἀκούσαμεν ὅτι ἔδωσες ἡλάμι⁴ εἰς αὐτὸ δὲν
 εἴμεστε ραζίδες⁵ ὅλον τὸ χωριὸν και χωρὶς αρτζοάλι⁶ χωριανικὸν πὼς
 δίδης ἡλάμι και ἂν ἔδωσες παρακαλοῦμε νὰ μᾶς φανερώσης ποῖος εἶναι ὁ
 ταβατζῆς μας νὰ ξεγηθοῦμη μὲ αὐτὸν εἰ δὲ μὴ νὰ κινήσομε ὅλον τὸ χωριὸν νὰ
 πηγένομη εἰς τὸν ρούμελην ἀφέντη μας νὰ κλάψωμεν τὸ χάλι μας και νὰ
 κρηθοῦμη μὲ τὸν νταβατζῆν μας εἰς δὲ αὐτὸ δὲν τὸ δεχομαστι νὰ βγένη ενας
 σερέτης νὰ μᾶς ἀνακατόνη το χωριὸν και ἡ ἐνδοξότης σου μὴν γενηστε καίλης
 νὰ μᾶς χαλάσης το χωριὸν και ἂν θέλης τὸ καλὸν του χωριοῦ μας νὰ μᾶς
 μαρτυρήσης τὸν ἄνθρωπον οπου ἦλθεν και τὰ εἶπεν αὐτὰ νὰ σοῦ τὸν μαρτη-
 ρίσομη και ἡμεῖς τι ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ὅλον τὸ χωριὸν μὰ αὐτὸ τὸ θέλομεν
 νὰ μᾶς μαρτηρίσης χωρὶς ἄλλο. Ταῦτα και οἱ χρόνοι σου πολλοὶ ἀμὴν:
 1821 Ἰανουαρίου 21.

1. Λέξεις δυσανάγνωστος.

2. Λέξεις δυσανάγνωστος.

3. Σνιετ = ὁμόλογον συμβόλαιον.

4. Ἡλάμι = κοινοποιήσις ἀποφάσεως.

5. Ραζῆς = ἱκανοποιημένος, εὐχαριστημένος.

6. Ἀρτζοάλι = αἰτησις, ἀναφορὰ.

Παναγιότις Βακίλις¹ τῆς χώρας.

Παπαδημήτριος Οἰκονόμος — Παπατζήμος — Παπαδημήτριος.

Νικόλαος Ἰωάννου — Μανώλης — Θανάσης Στρέμπας.

Ἄκολουθοῦν τεσσαράκοντα ἑνέα ὑπογραφαί

6.

(Ἀρχεῖον Ζήση Τσοτσούλα)

Γράμμα ἐξωφλητικόν. Ἐπὶ διπλοῦ χάρτου. Ὁ γραφικὸς χαρακτήρ ἄριστος ἄνευ ἀνορθογραφιδῶν.

Διὰ τοῦ παρόντος μου ἐνυπογράφου, καὶ ἐμμαρτύρου τῆς ἐξωφλήσεως γραμματος δηλοποιῶ ἐγὼ ὁ ὑποκάτωθι ὑπογεγραμμένος Ἰωάννης δήμου Κορδογιάννη, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μακαρίτου πατρός μου, ἔλαβον τὸ ἀνήκον μέρος ἀπὸ τε τῆς πατρικῆς, καὶ μητρικῆς μου περιουσίας ἀπὸ τοῦς ἀδελφούς μου ζήσην, γεώργιον, καὶ Κότιαν μέχρι λεπτοῦ, καὶ ἐπῆρα καὶ ἐξώφλησα μὲ αὐτούς, καὶ δὲν ἔχω εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζητῶ οὔτε ἀπὸ τὰ πατρικά μου, οὔτε ἀπὸ τὰ μητρικά μου οὐδ' ὀβολόν, ὡσὰν ὁποῦ ἐξώφλησα μὲ αὐτούς κατὰ τὴν εὐλογοφανῆ, καὶ ἀρεστήν εἰς ὅλα τὰ ἀδέλφια διαμοίρασίν μας! Ὅθεν καὶ εἰς τὴν περὶ τούτου ἔδειξεν καὶ βεβαίωσιν ἐγένετο τὸ παρὸν τῆς ἐξωφλήσεως γραμμά μου, καὶ ἐδόθη εἰς χεῖρας τῶν ἄνωθι ἀδελφῶν μου εἰς ἀσφάλειάν τους, ἦν ἔχη τὸ κύρος καὶ τὴν ἰσχὺν ἐν παντὶ κριτηρίῳ.

1806 Ἀυγούστου 19 Σέλιτσα.

Ἰωάννης δήμου Κορδογιάννη μὴ ἰξεύροντας νὰ γράψω διὰ χειρὸς τοῦ ἀργυρίου Παπαρίζου βεβαίωσω τὰ ἄνωθι.

Παπαχαράλαμπος ἀγιοταφίτης μάρτης

Παπατζήκος μαρτηρο

Παπαδημήτριος οἰκονόμος μαρτηρῶ

Παπα Ἰωάννης μαρτηρῶ

Παπα ἀντώνιος μάρτης

Παπατζιμος μαρτηρῶ

δῆμος - Κωνστα μαρτηρῶ

ἀργύριος Παπαρίζου ὑπέγραψα αὐτὸν καὶ μαρτηρῶ

Κόστας μοσολη μαρτηρο

Λουκας λαζάρου μαρτηρῶ

γηοργιος καραπάντζηος μαρτηρο

ληωτης Πεστορηκίλη μαρτηρο

1. Βακίλι (Βακίλης) = ἀντιπρόσωπος.

7.

Ἐθόλογον ἐπὶ τῇ συνάψει δανείου

(Ἀρχεῖον Ἰωάννου Στρέμπα)

Ἐπὶ χάρτου ἡμεφθαρμένου σχήματος ἐπιστολικοῦ.

Διὰ τῆς παρούσης μας ὁμολογοῦσας φανερωθῶμεν καὶ ὁμολογοῦμεν οἱ μὲν οἱ χωριανοὶ σιλιτζιωτοὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ ὅσοι ἐδανοῖσθαιμιν διὰ χρίαν τῇ χώρας μας παρὰ τὸν χαλοῖμην ἀνοιφουὸν τῷ Τζαφεραγαν Γρ. 420, ἤτοι τετρακόσια οἴκωση τα ὅποια ὡς προοιποσχομεσθε ἐφχαρις στοῖσωμοι . . .¹ μὴ μὴ ἡμέρα καὶ ἂν ἀπερασον ἀπὸ τὸν κερὸν καὶ τρέχον μὲ τὸν διάφωρον τὰ δέκα δώδοικα τὸν χρόνον καὶ δοιὰ τοῦ Βέβιον τῆς ἀλοιθείας δόινμοι τὴν παροῦσα μας εἰς χόϊρας των χαλοῖμοι γὰ ἔχοι το κοῖρωσ καὶ εἰς στοῦ ἐνδοικξοι 1828 Μαρτοῖου 15. γεώργης βασιλης μαζὸ μὴ τὴν χῶρα βεβαιοῦ

1829

Ἀδάμος Τζιάντζιαρης βεβιώνου
 Νίκος Τζιουμπρα Βεβιώνου
 Θεοχάρης Μπαρμπαροῦσης Βεβιώνου
 Δημήτριος Θιοῦμη βεβιώνου
 λαζος » βεβιώνου
 γεώργης Ἀρβανίτης βεβιώνου
 ἐγὼ ὁ Νουκόλας γοντζος βεβιώνου
 Δημήτριος Στρέμπα βεβιώνου
 Νιακος Δήμου βεβιώνου
 Νικόλας Μήληου βεβιώνου

Εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ὁμολόγου ἡ πρώτη σειρά εἶναι δυσανάγνωστος, ἀκολούθως δὲ ἀναγράφονται αἱ δόσεις δι' ὧν ἐξωφλήθη τὸ χρέος ὡς ἐξῆς:

Τὸ Χαλήμοι γιὰ ηροσιπεντε	γρόσια	25
Τεσλιμας ὁ Ἀδάμος τὸν Χαλήμη ἔτερα	γρόσια	25
Κόπας Χατζημάμας χαλήμη	γροσια	30
		<u>80</u>
δυσανάγνωστος. . . .		5
1833 Ὀκτωβρ. μοὶ χέρι μου δέκα ἑπτα		17,10
μοὶ χέρι τοῦ τζήμ. . . . δέκα		10
1834 Ἰαν. 6 Χαλήμη		90
1835 Ἰαν. 13	γρόσια	218
	Γρόσια.	<u>420,10</u>

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΓΙΟΜΠΛΑΚΗΣ

1. Λέξις δυσανάγνωστος.

ZUSAMMENFASSUNG

In der kleinen Stadt Eratyra (Selitz) gibt es eine Überlieferung, dass einmal eine grosse Zerstörung stattgefunden hat. Das ist wahr, aber der Zerstörungen waren zwei.

Die erste Vernichtung geschah im Jahre 1774. Darüber haben wir eine Nachricht aus einer Schrifts-Erinnerung. Wir erfahren, dass 2.500 irreguläre Truppen, Türkalbanesen, in die kleine Stadt eingedrungen waren und Handelsartikel und verschiedene andere Dinge geraubt, Kaufläden, Häuser und Kirchen verbrannt, Menschen erschlagen und viel mehr in Gefangenschaft geführt haben.

Nach dieser furchtbaren Katastrophe haben viele Einwohner die Flucht ergriffen, und die meisten sind ins Ausland ausgewandert. Die kleine Stadt ist zum Dorf geworden. Die zweite Zerstörung bezeugen Urkunden dieser Zeit, welche wir in dieser Arbeit publizieren. Im Jahre 1820 änderten die türkischen Behörden die Steueraufgabe und verlangten mehr Geld von den armen Untertanen. Wenn die Steuerpflichtigen das Geld nicht geben konnten, dann schickten die Türken irreguläre Scharen in das Dorf, um viel Schaden anzurichten. So geschah es im Jahre 1824; die Einwohner von Selitz konnten die hohe Steuer nicht bezahlen, weswegen die Türken eine Menge von irregulären Soldaten schickten, welche viele Grausamkeiten verübten. Die meisten der Einwohner waren ins Ausland ausgewandert, nur die Kranken und Greise im Dorf geblieben.

Dies waren die zwei Zerstörungen, welche noch in der Erinnerung des Volkes leben.

